

Arrest

nr. 218 797 van 25 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 16 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. KEULEN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. U heeft een atheïstische levensovertuiging, die u echter niet aan de grote klok hangt en die geen verband houdt met uw asielaanvraag. In Iran werd u af en toe aangesproken op het feit dat u niet deelnam aan religieuze ceremonies. U kreeg in het verleden tevens twee schriftelijke waarschuwingen naar aanleiding van uw klederdracht en het feit dat u geen baard droeg. Ondanks uw levensovertuiging slaagde u erin om met het bedrijf van uw vader, waarvoor u als ingenieur werkte, in onderaanneming voor een aan de Sepah (Korps van Revolutiewachters) gelinkte organisatie te werken. U stond in voor het onderhoud van het zwembad. Aanvankelijk kende u er geen problemen. Toen de directie echter

veranderde, stelde u vast dat er in de organisatie gefraudeerd werd. Zo werden in plaats van dure goedkope wisselstukken aangekocht. In de loop van 1393 (Iraanse kalender; stemt overeen met 2014-2015 in de Gregoriaanse kalender) schreef u dan ook meermaals verantwoordelijken aan om dit aan te kaarten. Eén keer werd u er door een zekere T. (...) vriendelijk op gewezen dat u zich niet met dergelijke zaken moest moeien. Desondanks bleef u de problematiek aankaarten. Op 17/12/1393 (8 maart 2015) raakte uw echtgenote betrokken in een auto-ongeval. Haar neus was gebroken en uw zoontje, die ook in de auto zat, had een schedelbreuk. Onmiddellijk na het ongeval kwam de onbekende bestuurder van de auto die uw echtgenote had aangereden naar uw echtgenote en snauwde haar toe dat haar echtgenoot, zijnde u, zich moest bezighouden met zijn eigen zaken, waarop hij vertrok. Uit het daaropvolgende politieonderzoek bleek dat de wagen die de auto van uw echtgenote had aangereden met een valse nummerplaat rondreed. Uw echtgenote en zoon waren door het ongeval volledig van de kaart. Daarom stelde haar in België verblijvende broer voor om eens tijdens de Nieuwjaarsperiode op familiebezoek te komen. Dit was echter veel te kort bij en bovendien had u een drukke job. Uiteindelijk besloten jullie om in de zomer een maandje op familiebezoek naar België te komen. U schreef geen brieven over de corruptie op het werk meer. Enkele dagen voor het geplande familiebezoek sloeg het onheil echter opnieuw toe. In het zwembad waarvoor u verantwoordelijk was werden tientallen sepahi's onwel omdat er teveel chloor in het zwembad aanwezig was. Sindsdien werd u meermaals over dit incident door de technische inspectie ondervraagd. Men wilde de verantwoordelijkheid in uw schoenen schuiven, omdat uw bedrijf de chloorinstallatie in elkaar had gestoken. Op 5 augustus 2015 vertrok u samen met uw echtgenote en zoontje naar België. Omdat men u niet meer op het werk zag, gingen de onderzoekers ervan uit dat u was gevlucht, dat u bijgevolg dit chloorincident opzettelijk had uitgelokt en dat u de aanwezige zwemmers, onder wie een aantal hooggeplaatste sepahi's, had willen vermoorden. Er werd enkele dagen na uw vertrek een huiszoeking in uw woning uitgevoerd. Uw grootouders, die op de gelijkvloerse verdieping van uw woning woonden, werden hierbij agressief bejegend. Nog enkele dagen later kreeg uw grootvader hierdoor een hartaanval, waarvoor hij in het ziekenhuis werd opgenomen en aan de gevolgen waarvan hij een veertigtal dagen later overleed. Uw vader en uw broer werden voorts verschillende keren ondervraagd. Toen u dit alles vernam, besloot u op 6 oktober 2015 een asielaanvraag in te dienen. Even later vernam u dat de autoriteiten naar aanleiding van het zwembadincident twee verschillende juridische procedures hadden ingeleid: één bij de militaire rechtbank en één bij de Revolutionaire Rechtbank. De twee procedures leidden tot een veroordeling. In de negende maand van 1394 (november/december 2015) werd u door de militaire rechtbank tot een gevangenisstraf (waarvan u de duur niet kent) veroordeeld voor poging tot moord en op 5/10/1394 (26 december 2015) werd u door de Revolutionaire Rechtbank tot een gevangenisstraf van zes maanden voor opruiing veroordeeld. U vernam tevens dat het bedrijf van uw vader in een derde juridische procedure, eveneens naar aanleiding van het zwembadincident, werd opgeroepen. Uw vader ging zich niet melden – hij dook in Damavand onder – waardoor u niet weet of er in die zaak reeds een uitspraak is gevallen. U verklaarde niet naar Iran terug te kunnen, omdat u er voor uw leven vreest. De juridische procedures zijn immers maar een voorwendsel van uw vervolgers om u te pakken te krijgen en in het verleden toonden uw vervolgers al aan tot wat ze in staat zijn: ze kenden immers ook geen genade met uw echtgenote en zoontje, die ten gevolge van een auto-ongeval gewond raakten.

Ter staving van uw identiteit en/of nationaliteit legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uitgereikt op 4 maart 2015, en dat van uw zoon, uitgereikt op 4 maart 2015; uw huwelijksakte; uw shenasnameh (geboorteboekje) en dat van uw zoon; uw ziekteverzekeringsboekje en dat van uw zoon; verschillende documenten ter staving van uw activiteiten in het bedrijf van uw vader, waaronder verschillende foto's van het sportcomplex waar u werkte, een modelcontract en het arbeidsreglement; een verslag van de verzekeringen, d.d. 24/12/1394 (14 maart 2015), over het auto-ongeval van 17/12/1393 (8 maart 2015), waaruit blijkt dat een Jeep, die de wagen van uw echtgenote aanreed, vluchtmisdrijf pleegde; een volmacht die u aan uw vader heeft gegeven en waarmee hij in uw afwezigheid het hiervoor vermelde verslag van de verzekeringen heeft geregeld; jullie vliegtickets van Iran naar België; verschillende documenten ter staving van het overlijden van uw grootvader (waaronder zijn shenasnameh en uw vaders shenasnameh, een overlijdensakte en een attest ter staving van zijn overlijden, zijn overlijdensbericht en verschillende foto's); het originele vonnis van de Revolutionaire Rechtbank, d.d. 5/10/1394 (26 december 2015), waarbij u tot een celstraf van zes maanden werd veroordeeld wegens opruiing tegen de Iraanse staat; een doorverwijzingsbrief voor uw zoon vanwege Fedasil Lombardsijde naar de dienst urologie omdat hij in bed plast (volgens u ten gevolge van het auto-ongeval); en een afspraakbevestiging van het ziekenhuis Sint-Jan te Oostende op de dienst urologie voor 21 maart 2016.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw bewering dat u ten gevolge van een incident in het zwembad waarvoor u als ingenieur verantwoordelijk was vervolgd en in twee verschillende vonnissen veroordeeld werd.

Zo heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er een (juridisch) onderzoek tegen u werd geopend vlak na uw vertrek naar België. Er sloop immers een aanzienlijke tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote in dit verband. Daar waar u beweerde dat zowel uw vader als uw broer M. H. (...) werden verhoord (CGVS III, p. 12-13), zei uw echtgenote dat noch haar schoonvader noch haar schoonbroer(s) werden ondervraagd en dat, indien ze werden ondervraagd, ze dit geweten zou hebben (CGVS echtgenote II, p. 3). Bijgevolg kan er geen enkel geloof aan de door u beweerde ondervragingen worden gehecht. Aangezien u beweerde dat uw broer en uw vader werden ondervraagd in het kader van het (juridisch) onderzoek en er aan deze ondervragingen geen geloof kan worden gehecht, komt de geloofwaardigheid van het door u beweerde onderzoek zelf danig op de helling te staan. Dat er aan dit onderzoek slechts weinig geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit uw gebrekkige informatie hierover. U wist weliswaar dat er in uw woning een huiszoeking had plaatsgevonden en dat uw grootouders hierbij aanwezig waren. U wist echter niet of de personen die de huiszoeking uitvoerden aan uw grootouders vragen hebben gesteld. Hoewel u aangaf dat de huiszoeking agressief was verlopen, wist u niet of er een fysiek contact was geweest tussen uw grootvader enerzijds en degenen die de huiszoeking uitvoerden anderzijds. U wist evenmin of uw grootmoeder agressief werd bejegend (CGVS III, p. 9-10). Nochtans kan er van een asielzoeker verwacht worden dat hij zich gedetailleerd informeert over alle elementen die enigszins in verband staan met de kern van zijn vrees. Aangezien u slechts weinig informatie had over het verloop van de huiszoeking in het bijzijn van uw grootouders, komt de geloofwaardigheid van deze huiszoeking dan ook op de helling te staan. Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat u de onderzoeksdaden van de Iraanse autoriteiten na uw vertrek naar België, i.e. de huiszoeking in uw woning en de ondervraging van uw familieleden, geenszins aannemelijk heeft gemaakt.

Aangezien u deze onderzoeksdaden niet aannemelijk heeft gemaakt, komt tevens de geloofwaardigheid van de juridische procedure die hierna tegen u werd ingesteld op de helling te staan. Dit wordt bevestigd doordat u ook over deze procedure slechts weinig en zelfs tegenstrijdige informatie had. Bij uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal wist u weliswaar dat u door de Revolutionaire Rechtbank voor poging tot moord op overheidspersoneel tot een gevangenisstraf was veroordeeld: dit was de enige veroordeling waarover u tijdens uw eerste gehoor sprak. U had echter niet de minste informatie over de duur van deze gevangenisstraf – u noemde dit een detail – en wist niet of het een voorwaardelijke of effectieve gevangenisstraf was. U wist evenmin of u tot het betalen van een boete was veroordeeld en of er ook lijfstraffen tegen u werden uitgesproken. U wist evenmin of er beroepsmogelijkheden waren (CGVS I, p. 13-15). Ook bij uw derde gehoor verklaarde u over dit vonnis niets te weten ofschoon uw moeder het gelezen heeft (CGVS III, p. 3-4). Voorts sloop er betreffende dit vonnis een aanzienlijke tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. Bij uw eerste gehoor beweerde u dat u over dit vonnis met uw ouders had gesproken en dat uw ouders u dit vonnis in de camera hadden getoond en u wist, zoals aangehaald, dat u door de Revolutionaire Rechtbank werd veroordeeld (CGVS I, p. 13). Bij uw derde gehoor zei u dan weer dat u telefonisch of op de computer slechts één vonnis had gezien en dat u hierop het logo van de militaire rechtbank had herkend (CGVS III, p. 5; p. 10-11). Hiermee geconfronteerd, gewaagde u van een vergissing (CGVS III, p. 11). Dat dit een loutere vergissing zou zijn, is echter weinig aannemelijk, aangezien er betreffende dit vonnis tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote eveneens een ernstige tegenstrijdigheid sloop. U beweerde dat u in dit vonnis wegens poging tot moord werd veroordeeld (CGVS I, p. 13), terwijl uw echtgenote aangaf dat u wegens nalatigheid werd veroordeeld: u werd volgens haar niet beschuldigd van poging tot moord (CGVS echtgenote I, p. 3). Dat u ondanks uw contacten met het thuisfront (CGVS I, p. 14) hierover, behalve dat u voor poging tot moord op overheidspersoneel tot een gevangenisstraf werd veroordeeld, niets wist, zelfs niet eens tot welke gevangenisstraf u werd veroordeeld, en dat jullie hierover zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegden, is zo onaannemelijk dat aan uw eerste veroordeling geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

Ook aan uw beweerde tweede veroordeling kan hierdoor geen geloof gehecht worden. U beweerde immers meermaals dat uw eerste en bij uw derde gehoor geëvoceerde tweede veroordeling met elkaar in verband staan (CGVS III, p. 4-5). Dat hieraan geen geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit de volgende bevindingen. Zo is het ten zeerste opvallend dat u bij uw eerste gehoor, d.d. 24 februari 2016, slechts één veroordeling, i.e. een veroordeling door de Revolutionaire Rechtbank, ter sprake bracht. Bij uw tweede en derde gehoor sprak u plots over twee veroordelingen, i.e. één door een militaire rechtbank – dat voor het vonnis van de Revolutionaire Rechtbank werd geveld (CGVS III, p. 10) – en

een tweede door de Revolutionaire Rechtbank, d.d. 5/10/1394 (26 december 2015). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u het bestaan van beide vonnissen binnen de tien à twintig dagen nadat ze geveld werden vernam (CGVS III, p. 11). Geconfronteerd met het bevreemdende feit dat u bij uw eerste gehoor slechts één vonnis ter sprake had gebracht, zei u dat u dacht dat beide vonnissen over hetzelfde gingen en dat u dacht dat één van beide documenten een brief was waaruit bleek dat u voor de rechtbank moest verschijnen (CGVS III, p. 11). Deze uitleg is echter niet overtuigend. Van een asielzoeker kan, zoals reeds aangehaald, immers verwacht worden dat hij zich grondig informeert over al die elementen die rechtstreeks in verband staan met de kern van zijn vrees. Dat u ondanks uw contacten met het thuisfront aanvankelijk dacht dat één van de vonnissen in werkelijkheid een oproepingsbrief was, is dan ook niet aannemelijk, temeer daar u bij uw derde gehoor niet eens wist of er in het kader van uw twee veroordelingen ooit oproepingsbrieven werden verstuurd (CGVS III, p. 6). Verder is het erg bevreemdend dat u aanvankelijk zei dat het tweede vonnis (i.e. het door u neergelegde vonnis van de Revolutionaire Rechtbank) het eerste (van de militaire rechtbank) ophief – enkel het tweede vonnis moest in aanmerking worden genomen (CGVS III, p. 4) – om even later te besluiten dat u niet wist of de inhoud van het eerste vonnis nog van toepassing was of niet (CGVS III, p. 5). Voorts is het weinig aannemelijk dat één en dezelfde zaak voor twee totaal verschillende rechtbanken, met name de militaire rechtbank en de revolutionaire rechtbank, zou gebracht worden en dat er in het tweede vonnis op geen enkele manier verwezen wordt naar het eerste vonnis. Hiermee geconfronteerd, zei u dat u ook niet wist hoe het kwam dat het tweede vonnis (dat volgens u niet als een beroepsvonnis tegen het eerste vonnis moest gezien worden) niet door een militaire rechtbank werd uitgevaardigd, dat uw belagers niet eens een vonnis of een rechtbank nodig hadden en dat het gewoon om een manoeuvre ging om u te pakken te krijgen (CGVS III, p. 4-5). Een overtuigende uitleg voor deze bevreemdende gang van zaken gaf u evenwel niet. Verder had u niet de minste informatie over de uitvoering van het volgens u intussen definitief geworden tweede vonnis. Zo heeft u zich niet eens bij het thuisfront geïnformeerd of er reeds een oproeping was toegekomen om u te melden bij de gevangenis en heeft u zich niet geïnformeerd of een korte gevangenisstraf van zes maanden in Iran daadwerkelijk wordt uitgevoerd of niet. Tot slot kan er geen enkele bewijswaarde aan het door u neergelegde vonnis gehecht worden. Naast het feit dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat er in het algemeen geen bewijswaarde aan door Iraanse asielzoekers neergelegde juridische stukken gehecht kan worden, is het immers totaal onaannemelijk dat de wetsartikels waarnaar in het door u neergelegde vonnis verwezen wordt (met name de artikels 653 en 572, paragraaf B 311 en 206 uit het islamitisch strafrecht) geen enkel verband houden met de in hetzelfde vonnis vermelde beschuldiging van opruiing tegen het Iraanse regime en dat het in het vonnis vermelde dossiernummer aangeeft dat de juridische procedure werd opgestart in het jaar 1393 (2014- maart 2015) terwijl uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat de procedure pas na uw vertrek in augustus 2015 werd opgestart (CGVS III, p. 9). Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u ook uw tweede veroordeling niet aannemelijk gemaakt.

Volledigheidshalve kan hieraan toegevoegd worden dat u evenmin de juridische procedure tegen uw vaders aannemersbedrijf ten gevolge van het zwembadincident aannemelijk heeft gemaakt. Ook wat deze procedure betreft, beschikte u immers over bijzonder weinig informatie. Zo wist u niet voor welke rechtbank en wanneer het aannemersbedrijf moest verschijnen. U wist evenmin of het bedrijf een advocaat onder de arm had genomen. U wist tot slot niet of het bedrijf intussen al was veroordeeld. U had hier immers geen vragen over gesteld en uw familie heeft het u ook niet spontaan gezegd (CGVS I, p. 14-15; CGVS III, p. 11-12). Aangezien van een asielzoeker in alle redelijkheid verwacht kan worden dat hij zich grondig over alle elementen in verband met de kern van zijn asielrelaas informeert, tast uw gebrekkige kennis betreffende de juridische procedure tegen het aannemersbedrijf ten gevolge van hetzelfde zwembadincident naar aanleiding waarvan u een asielaanvraag indiende bijkomend uw geloofwaardigheid aan.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er niet het minste geloof aan de door u beweerde juridische vervolging ten gevolge van een incident in het zwembad waarvoor u als ingenieur voor het onderhoud instond gehecht kan worden. Dit tast tevens uw algemene geloofwaardigheid aan.

U heeft voorts evenmin aannemelijk gemaakt dat u naar aanleiding van het auto-ongeval waarbij uw echtgenote en uw zoon betrokken raakten – ze zouden zijn aangereden omdat u corruptie op de werkvloer zou hebben aangekaart en sindsdien hebben uw echtgenote en uw zoon altijd schrik (CGVS I, p. 9-10) – bij terugkeer naar Iran vervolging of ernstige schade zou riskeren. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u na het auto-ongeval nog verschillende maanden in het zwembad waar u als ingenieur werkte actief was, dat het initiële doel van uw reis naar België een familiebezoek was en dat u de intentie had om na uw familiebezoek in België naar Iran terug te keren (CGVS I, p. 6). U annuleerde deze terugkeer en vroeg asiel aan omdat u vernomen had dat u [voor het chloorincident in het zwembad] werd vervolgd: er waren immers huiszoekingen en er vonden ondervragingen van uw vader en uw broer plaats (CGVS I, p. 7). Hierboven is reeds gebleken dat er aan deze vervolging geen

enkel geloof kan worden gehecht. Dat jullie ondanks het auto-ongeval van uw echtgenote en uw zoon, die volgens u te wijten is aan het feit dat u corruptie op de werkvloer zou aangekaart hebben, nog vele maanden in Iran bleven en dat jullie de intentie hadden om ondanks dit ongeval na jullie reis naar België naar Iran terug te keren is dan ook een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade.

Betreffende uw atheïstische overtuigingen en deze van uw echtgenote – u werd al eens aangesproken omdat u niet deelnam aan het middaggebed of sommige islamitische activiteiten – kan hieraan nog worden toegevoegd dat u erkende dat u deze overtuigingen niet aan de grote klok hing, dat u zich niet bij een of andere atheïstische organisatie heeft aangesloten, dat het risico voor atheïsten in Iran niet groot is, dat uw atheïstische levenshouding geen verband houdt met uw asielaanvraag en dat, indien u bovenstaande problemen niet had gehad, u in Iran met uw atheïstische levenshouding had kunnen leven (CGVS I, p. 2-4; CGVS echtgenote I, p. 2-3). Bijgevolg blijkt uit niets dat u bij terugkeer naar Iran door uw atheïstische overtuigingen een verhoogd risico op vervolging of ernstige schade zou lopen. Betreffende het feit dat jullie waarschuwingen kregen in verband met jullie klederdracht en uw onbestaande baard (CGVS I, p. 3; CGVS echtgenote I, p. 2) kan tot slot nog aangestipt worden dat het opleggen van bepaalde beperkingen betreffende het privéleven van burgers tot de soevereine bevoegdheid van de nationale staten behoort en op zich geen vervolging of ernstige schade inhoudt.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke staat, de identiteit en nationaliteit van uw zoon, uw professionele activiteiten en uw reisroute worden immers niet betwist. Dat uw echtgenote een auto-ongeval heeft gehad en dat uw zoon urologische problemen heeft, staat niet meteen ter discussie, maar doet geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat u niet aannemelijk gemaakt heeft ten gevolge van het auto-ongeval bij terugkeer naar Iran een vrees voor vervolging of ernstige schade te moeten koesteren. Ook het overlijden van uw grootvader wordt niet betwist. Dit overlijden doet echter geen enkele afbreuk aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door u beweerde bij uw grootvader uitgevoerde huiszoeking enige tijd daarvoor.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming rust in beginsel op de verzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen

dat zijn verzoek gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze gemotiveerd wordt waarom geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij dat zij ten gevolge van een incident in het zwembad waarvoor zij als ingenieur verantwoordelijk was vervolgd en in twee verschillende vonnissen veroordeeld werd. Meer bepaald wordt vastgesteld dat (i) verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er een (juridisch) onderzoek tegen haar werd geopend vlak na haar vertrek naar België gelet op een aanzienlijke tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekende partij en deze van haar echtgenote in dit verband en zij daarnaast hierover, en in het bijzonder over de huiszoeking die zou hebben plaatsgevonden in het kader van dit onderzoek, maar weinig informatie bleek te hebben; (ii) verzoekende partij ook over de juridische procedure die hierna tegen haar werd ingesteld slechts weinig en zelfs tegenstrijdige informatie had; (iii) ook aan haar beweerde tweede veroordeling geen geloof kan worden gehecht gezien haar inconsistente en onaannemelijke verklaringen dienaangaande en de gebrekkige informatie die zij hierover heeft; en (iv) zij evenmin de juridische procedure tegen haar vaders aannemersbedrijf ten gevolge van het zwembadincident aannemelijk heeft gemaakt nu zij ook desbetreffend over bijzonder weinig informatie beschikte. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen afdoende argumenten aanbrengt die van aard zijn voormelde vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

2.2.4.1. Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen enerzijds de verklaring van verzoekende partij dat zowel haar vader als haar broer M. H. werden ondervraagd in het kader van het onderzoek dat tegen haar werd geopend en anderzijds de verklaring van haar echtgenote dat noch haar schoonvader noch haar schoonbroer(s) werden ondervraagd, oppert verzoekende partij dat haar echtgenote wel degelijk aangegeven heeft dat de vader van verzoekende partij ondervraagd werd. Van het feit dat ook haar broer ondervraagd werd was haar echtgenote niet op de hoogte. Verzoekende partij stelt hieromtrent dat “(h)et (...) niet gebruikelijk (is) in de Iraanse cultuur voor het gezinshoofd, in casu; verzoeker, om de problemen aan zijn vrouw te vertellen uit bescherming voor het gezin”.

2.2.4.2. De Raad stelt evenwel vast dat daar waar verzoekende partij beweert dat ook haar echtgenote verklaarde dat haar vader werd ondervraagd, dit geenszins ondersteund wordt door de inhoud van het gehoorverslag. Immers blijkt hieruit dat op de vraag of haar schoonvader ondervraagd is geweest, de echtgenote van verzoekende partij uitdrukkelijk ontkende dat hij ondervraagd is geweest stellende dat hij is gevlucht en ondergedoken (administratief dossier, stuk 4B, gehoorverslag CGVS d.d. 24/02/2017, p. 3). De bewering van verzoekende partij dat haar echtgenote wel degelijk aangegeven heeft dat haar vader ondervraagd werd, kan dan ook geenszins gevolgd worden. Verder meent de Raad dat ook de verwijzing van verzoekende partij naar de Iraanse cultuur volgens dewelke het niet gebruikelijk zou zijn dat het gezinshoofd zijn vrouw inlicht over eventuele problemen niet kan volstaan om hun tegenstrijdige verklaringen te verschonen, nu haar echtgenote immers zelf aangaf dat indien haar schoonvader en haar schoonbroer(s) wel zouden zijn ondervraagd, zij dit zou hebben gehoord (administratief dossier, stuk 4B, gehoorverslag CGVS d.d. 24/02/2017, p. 3). Uit de verklaring van haar echtgenote blijkt dan ook duidelijk dat binnen hun gezin de echtgenote normaliter wel degelijk op de hoogte wordt gebracht van eventuele problemen of verwickelingen. De vastgestelde flagrante tegenstrijdigheid blijft dan ook onverminderd overeind en ondergraaft de geloofwaardigheid van de door verzoekende partij beweerde ondervragingen in het kader van het onderzoek dat tegen haar zou zijn geopend. Hierdoor komt ook de geloofwaardigheid van het door verzoekende partij beweerde onderzoek zelf danig op de helling te staan.

2.2.5.1. Inzake de motivering in de bestreden beslissing dat tevens dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij over het onderzoek dat tegen haar zou zijn geopend, en in het bijzonder over de huiszoeking die zou hebben plaatsgevonden in het kader van dit onderzoek, maar weinig informatie bleek te hebben, stelt verzoekende partij dat “*verzoeker en zijn echtgenote niet ter plaatse waren toen de huiszoeking plaatsvond*”, dat “*(d)e grootouders van verzoeker (...) niets tegen hem vermeld (hebben) over fysiek geweld dus kan verzoeker niet met zekerheid zeggen dat er fysiek geweld plaatsgevonden heeft*”, dat “*de grootouders van verzoeker hem niet nog ongeruster wilden maken dan hij al was*”, en dat “*de communicatie met Iran, en bijgevolg ook met de grootouders, moeizaam verloopt door de slechte verbinding*”. Daarnaast verwijst verzoekende partij nog naar het overlijdensattest van haar grootvader teneinde diens overlijden te staven.

2.2.5.2. De Raad is evenwel van oordeel dat het gegeven dat verzoekende partij en haar echtgenote zelf niet ter plaatse waren niet kan volstaan om het gebrek aan informatie in hoofde van verzoekende partij over de huiszoeking die bij hen thuis had plaatsgevonden te verklaren. Door verwerende partij wordt in dit verband terecht opgemerkt dat van een asielzoeker verwacht kan worden dat hij zich gedetailleerd informeert over alle elementen die enigszins in verband staan met de kern van zijn vrees, zoals *in casu* deze huiszoeking. Het doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partij dat zij niet wist of de personen die de huiszoeking uitvoerden aan haar grootouders vragen hebben gesteld en dat, hoewel zij aangaf dat de huiszoeking agressief was verlopen, zij niet wist of er een fysiek contact was geweest tussen haar grootvader enerzijds en degenen die de huiszoeking uitvoerden anderzijds en of haar grootmoeder agressief werd bejegend. Waar zij laat uitschijnen dat haar grootouders mogelijk informatie achterhielden om verzoekende partij niet nog ongeruster te maken, dient te worden vastgesteld dat het gebrek aan informatie in hoofde van verzoekende partij volledig te wijten is aan haarzelf, aangezien, zo gaf zij zelf aan, zij aan haar grootmoeder geen verdere vragen heeft gesteld en zij enkel geluisterd heeft (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 24/02/2017, p. 10). Dergelijke passieve houding is geenszins aannemelijk en van verzoekende partij mag worden verwacht dat zij zich bij haar grootmoeder gedetailleerd zou hebben geïnformeerd over het verloop van de huiszoeking bij haar thuis. Verder bemerkt de Raad nog dat uit de verklaringen van verzoekende partij duidelijk blijkt dat zij in staat is om te communiceren met haar familieleden in Iran en bepaalde informatie van hen te verkrijgen. Een eventuele slechte verbinding tijdens het communiceren met haar Iraanse familie kan dan ook niet volstaan om te verklaren waarom zij niet meer informatie heeft over de huiszoeking. Zij het bovendien herhaald dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij nagelaten heeft zelf verdere vragen te stellen, hetgeen nochtans van haar verwacht mag worden indien één en ander niet duidelijk zou zijn geweest.

Wat betreft nog het overlijdensattest van haar grootvader, die enige tijd na de huiszoeking overleed, bemerkt de Raad dat dit overlijden, dat op zich niet betwist wordt, geen enkele afbreuk doet aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door verzoekende partij beweerde bij haar grootvader uitgevoerde huiszoeking enige tijd daarvoor.

2.2.6.1. Omtrent de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij ook over de juridische procedure die hierna tegen haar werd ingesteld slechts weinig en zelfs tegenstrijdige informatie had, merkt verzoekende partij op dat zij zich enkel baseerde op de uitleg die haar moeder hierover verschaftte en dat haar moeder haar het vonnis liet zien maar dat zij door de slechte verbinding niet duidelijk kon lezen wat er in het vonnis stond en enkel het logo van de Revolutionaire Rechtbank op de brief herkende. In verband met de tegenstrijdigheid tussen enerzijds de verklaring van verzoekende partij dat zij in dit vonnis wegens poging tot moord werd veroordeeld en anderzijds de verklaring van haar echtgenote dat zij wegens nalatigheid werd veroordeeld, voert verzoekende partij aan dat de desbetreffende vraag verkeerd vertaald werd door de tolk als ‘in welke problemen verkeerde jouw man’ waardoor haar echtgenote niet begreep dat het over het vonnis ging en een antwoord gaf dat niet overeenstemde met dat van haar man.

2.2.6.2. De Raad bemerkt evenwel ook hier dat van een asielzoeker verwacht mag worden dat hij zich gedetailleerd informeert over alle elementen die enigszins in verband staan met de kern van zijn vrees, zoals *in casu* de inhoud van het (eerste) vonnis. Aangezien haar moeder over het vonnis beschikte en verzoekende partij had ingelicht over het bestaan van dit vonnis, is het allerminst aannemelijk dat verzoekende partij niet de minste informatie heeft over de duur van de gevangenisstraf, niet weet of het een voorwaardelijke of effectieve gevangenisstraf was, niet weet of zij tot het betalen van een boete was veroordeeld en of er ook lijfstraffen tegen haar werden uitgesproken en evenmin wist of er beroepsmogelijkheden waren. Tijdens haar derde gehoor verklaarde verzoekende partij bovendien dat haar moeder het vonnis gelezen had (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 24/02/2017, p. 4), waardoor verzoekende partij zich dan ook bij haar kon inlichten over de inhoud van

het vonnis. Het wijst overigens op een grove desinteresse in hoofde van verzoekende partij dat zij, gevraagd waarom zij haar moeder dan niet om meer informatie over de inhoud van het vonnis heeft gevraagd, verklaart dat zij dit 'niet wil weten' (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 24/02/2017, p. 4). Dergelijke desinteresse staat haaks op de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij nalaat de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen enerzijds haar verklaring tijdens haar eerste gehoor dat het vonnis dat haar ouders in de camera hadden getoond van de Revolutionaire Rechtbank was en anderzijds haar verklaring tijdens haar derde gehoor dat zij telefonisch of op de computer slechts één vonnis had gezien en dat zij hierop het logo van de militaire rechtbank had herkend *in concreto* te weerleggen. Verzoekende partij beperkt zich immers – door nu weer te stellen dat zij op het getoonde vonnis het logo van de Revolutionaire Rechtbank herkende – tot het louter verwijzen naar één versie van haar verklaringen, hetgeen niet van aard is om de vaststellingen van de verwerende partij dienaangaande in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou immers elk opeenvolgend verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

Wat betreft nog de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenote aangaande de inhoud van het vonnis, stelt de Raad vast dat het geenszins kan overtuigen dat de echtgenote van verzoekende partij niet zou hebben geweten dat gevraagd werd naar de veroordeling van haar man volgens het vonnis. Immers verklaarde zij even hiervoor dat een vonnis werd gevelde in de zaak van haar man, waarna er vervolgens verschillende vragen gesteld werden over de inhoud van dit vonnis. Gevraagd tot wat haar man werd veroordeeld, verklaarde zij dat haar man beschuldigd werd van 'nalatigheid' en ontkende zij bovendien uitdrukkelijk dat haar man zou zijn beschuldigd van 'poging tot moord' (administratief dossier, stuk 14B, gehoorverslag CGVS d.d. 24/02/2016, p. 3). Dergelijke verklaringen staan dan ook haaks op de verklaring van haar man volgens dewelke hij wegens poging tot moord werd veroordeeld.

Bovenstaande vaststellingen ondergraven op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de juridische procedure die tegen verzoekende partij zou zijn ingesteld en de door haar beweerde eerste veroordeling.

2.2.7.1. Betreffende de motivering in de bestreden beslissing dat ook aan haar beweerde tweede veroordeling geen geloof kan worden gehecht gezien haar inconsistente en onaannemelijke verklaringen dienaangaande en de gebrekkige informatie die zij hierover heeft, stelt verzoekende partij dat zij uit de gesprekken met haar ouders eerst niet had begrepen dat het tweede vonnis, van de militaire rechtbank, ook een vonnis was en dat zij ervan uitging dat het een oproepingsbrief betrof. Pas na haar eerste gehoor werd het haar duidelijk dat dit eveneens een vonnis betrof. Verder kan haar niet worden verweten niet over alle informatie te beschikken aangezien zij dit tweede vonnis niet heeft kunnen lezen. Zij nam aan dat het tweede vonnis het eerste ophief. Waar verwerende partij stelt dat het weinig aannemelijk is dat één en dezelfde zaak voor twee totaal verschillende rechtbanken zou gebracht worden, bemerkt verzoekende partij dat het *ne bis in idem*-beginsel niet overal ter wereld nauwgezet wordt nageleefd. Verzoekende partij wijst erop dat Iran in zijn Strafwetboek van 1982 toelaat dat een zaak door een andere rechtbank heronderzocht wordt. Waar verwerende partij stelt dat geen enkele bewijswaarde aan het door verzoekende partij neergelegde vonnis gehecht kan worden, stelt verzoekende partij dat het ten eerste kort door de bocht is om te stellen dat er in het algemeen geen bewijswaarde aan door Iraanse asielzoekers neergelegde juridische stukken gehecht kan worden. Dit geldt des te meer nu verzoekende partij op basis van de voorgelegde stukken in de mogelijkheid is om te controleren of verzoekende partij effectief werd veroordeeld. Verder bemerkt verzoekende partij dat zij *"in het vonnis van de Revolutionaire Rechtbank veroordeeld (werd) voor poging tot moord op overheidspersoneel. De artikelen die in het vonnis aangehaald werden; o.a. art. 206 van het Iraanse Strafwetboek gaat over "moord door feiten die normaal niet tot de dood zullen leiden en toch de dood tot gevolg kunnen hebben waarbij de oorzaak te vinden is in bepaalde psychologische en/of fysiologische gedragingen"*. Ten slotte betoogt verzoekende partij nog dat zij niet kon weten hoelang de procedure en onderzoeksdaaden tegen haar al bezig waren. Zij had de indruk dat dit pas na haar vertrek gebeurde, maar het is niet uitgesloten dat de procedure reeds werd opgestart voor haar vertrek zonder haar medeweten.

2.2.7.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij zich in bovenstaand betoog grotendeels beperkt tot het louter herhalen van (één versie van) eerder afgelegde verklaringen, zonder evenwel desbetreffende motivering met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Dergelijk verweer volstaat allerm minst om de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing die geleid hebben tot

de conclusie dat ook aan de beweerde tweede veroordeling geen enkel geloof kan worden gehecht te weerleggen dan wel te verklaren.

Waar verzoekende partij overigens in haar verweer stelt dat het tweede vonnis werd uitgesproken door de militaire rechtbank, merkt de Raad dat volgens haar eerdere verklaringen en het door haar aangebrachte vonnis zelf dit tweede vonnis werd uitgesproken door de Revolutionaire Rechtbank. Dat verzoekende partij plots stelt dat het tweede vonnis werd uitgesproken door de militaire rechtbank, bevestigt verder het ongeloofwaardig karakter van haar verklaringen. Van haar mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat zij correct op de hoogte zou zijn van de veroordelingen jegens haar. Waar verzoekende partij in verband met de motivering in de bestreden beslissing dat het weinig aannemelijk is dat één en dezelfde zaak voor twee totaal verschillende rechtbanken zou gebracht worden merkt dat het *ne bis in idem*-beginsel niet overal ter wereld nauwgezet wordt nageleefd en erop wijst dat Iran in zijn Strafwetboek van 1982 toelaat dat een zaak door een andere rechtbank heronderzocht wordt, meent de Raad evenwel dat hiermee niet verklaard wordt waarom één en dezelfde zaak voor twee totaal verschillende rechtbanken, met name de militaire rechtbank en de revolutionaire rechtbank, werd gebracht, waarbij bovendien in het tweede vonnis op geen enkele manier verwezen wordt naar het eerste vonnis. Zij het tevens benadrukt dat verzoekende partij hiervoor zelf ook geen verklaring kon geven. Verzoekende partij stelde slechts dat zij ook niet wist hoe het kwam dat het tweede vonnis (dat volgens haar niet als een beroepsvonnis tegen het eerste vonnis moest gezien worden) niet door een militaire rechtbank werd uitgevaardigd en voegde hieraan toe dat haar belagers niet eens een vonnis of een rechtbank nodig hadden en dat het gewoon om een manoeuvre ging om haar te pakken te krijgen (administratief dossier, stuk 4, hoorverslag CGVS d.d. 24/02/2017, p. 4-5).

Ten slotte treedt de Raad verwerende partij bij in de motivering dat geen enkele bewijswaarde aan het door verzoekende partij neergelegde vonnis gehecht kan worden. De Raad wijst erop dat aan voorgelegde documenten niet alleen bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond, maar dat aan de aangebrachte stukken ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid iedere bewijswaarde kan geweigerd worden. *In casu* oordeelde verwerende partij op goede gronden dat aan het bijgebrachte vonnis geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend nu (i) uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het algemeen geen bewijswaarde aan door Iraanse asielzoekers neergelegde juridische stukken gehecht kan worden; (ii) de wetsartikelen waarnaar in het neergelegde vonnis verwezen wordt (met name de artikelen 653 en 572, paragraaf B 311 en 206 uit het islamitisch strafrecht) geen enkel verband houden met de in hetzelfde vonnis vermelde beschuldiging van opruiing tegen het Iraanse regime en (iii) het in het vonnis vermelde dossiernummer aangeeft dat de juridische procedure werd opgestart in het jaar 1393 (2014-maart 2015) terwijl uit haar verklaringen duidelijk blijkt dat de procedure pas na haar vertrek in augustus 2015 werd opgestart. Verzoekende partij slaagt er niet in voormelde vaststellingen in een ander daglicht te stellen. Waar zij stelt dat verwerende partij op basis van de voorgelegde stukken kon nagaan of verzoekende partij effectief werd veroordeeld, wijst de Raad erop dat dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Er bij de commissaris-generaal slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. Aangezien op grond van het geheel van de vaststellingen rechtsgeldig kon worden besloten dat het relaas van verzoekende partij ongeloofwaardig is, kan niet worden ingezien waarom verwerende partij aan de hand van de gegevens in het vonnis had moeten nagaan of verzoekende partij effectief werd veroordeeld. Inzake de opmerking van verzoekende partij dat zij *“in het vonnis van de Revolutionaire Rechtbank veroordeeld (werd) voor poging tot moord op overheidspersoneel. De artikelen die in het vonnis aangehaald werden; o.a. art. 206 van het Iraanse Strafwetboek gaat over “moord door feiten die normaal niet tot de dood zullen leiden en toch de dood tot gevolg kunnen hebben waarbij de oorzaak te vinden is in bepaalde psychologische en/of fysiologische gedragingen”*, merkt de Raad evenwel dat uit de analyse van het vonnis door Cedoca blijkt dat verzoekende partij wordt beschuldigd van opruiing tegen het Iraanse regime en dat de wetsartikelen 653 en 572, paragraaf B 311 en 206 uit het islamitisch strafrecht waarnaar in het vonnis verwezen wordt geen verband houden met de in het vonnis beschreven beschuldiging (administratief dossier, stuk 22, map landeninformatie, deel 1). Immers hebben deze wetsartikelen respectievelijk betrekking op roverij op de weg en op de bestraffing van wetshandhavers die nagelaten hebben een klacht tegen onwettige opsluiting te behandelen (administratief dossier, stuk 22, map landeninformatie, deel 1). De bemerking van verzoekende partij dat artikel 206 van het Iraanse Strafwetboek wel verband houdt met de feiten waarvan zij beschuldigd wordt, doet geen enkele afbreuk aan voormelde vaststelling dat de in het vonnis vermelde wetsartikelen 653 en 572 geen enkel verband houden met de in het vonnis beschreven

beschuldiging. Wat ten slotte nog de opmerking van verzoekende partij betreft dat zij de indruk had dat de procedure pas na haar vertrek werd opgestart, maar dat het niet uitgesloten is dat dit reeds gebeurde voor haar vertrek zonder haar medeweten, is de Raad evenwel van oordeel dat deze uitleg, gelet op haar eerder verklaringen tijdens haar derde gehoor, geenszins kan overtuigen. Immers verklaarde verzoekende partij toen expliciet dat eerst nog een technische inspectie plaatsvond en dat men pas besloot juridische stappen te ondernemen toen men de afwezigheid van verzoekende partij opmerkte, zijnde na haar vertrek uit Iran (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 24/02/2017, p. 9).

2.2.8.1. Betreffende de motivering van verwerende partij dat zij ook inzake de juridische procedure tegen haar vaders aannemersbedrijf ten gevolge van het zwembadincident over bijzonder weinig informatie beschikte, benadrukt verzoekende partij dat zij slechts sporadisch contact heeft met haar ouders in Iran en dat dit contact moeizaam verloopt door de slechte verbinding. Bovendien wilde haar vader haar niet belasten met nog meer problemen.

2.2.8.2. De Raad bemerkt ook hier dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij in staat is om te communiceren met haar familieleden in Iran en bepaalde informatie van hen te verkrijgen, en dat van een asielzoeker in alle redelijkheid verwacht kan worden dat hij zich grondig over alle elementen in verband met de kern van zijn asielrelaas informeert. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt evenwel duidelijk dat zij nagelaten heeft hierover vragen te stellen aan haar familie (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 24/02/2017, p.12). Dat zij hierover niet meer zou weten omdat haar vader haar niet wilde belasten met nog meer problemen, kan dan ook, gezien zij hierover zelf geen vragen heeft gesteld, allerminst overtuigen. Bovendien kan redelijkerwijs worden verwacht dat de ouders van verzoekende partij hun zoon net alle informatie waarover zij beschikken meedelen teneinde hem in staat te stellen een gedegen inschatting te maken van de ernst van zijn problemen in zijn land van herkomst. Ook met het oog op diens verzoek om internationale bescherming is het allerminst aannemelijk dat zij bepaalde belangrijke informatie zouden achterhouden voor hun zoon. Verzoekende partij brengt dan ook geen afdoende argumenten aan die het gebrek aan informatie in haar hoofde inzake de juridische procedure tegen haar vaders aannemersbedrijf ten gevolge van het zwembadincident kunnen verklaren.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar informatie over de algemene situatie in Iran voor wat betreft corruptie en het rechtssysteem aldaar, wijst de Raad er evenwel op dat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in haar land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.2.10. Gelet op het voorgaande, treedt de Raad verwerende partij bij in de motivering dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij beweerde juridische vervolging ten gevolge van een incident in het zwembad waarvoor zij als ingenieur voor het onderhoud instond.

2.2.11. De Raad is verder van oordeel dat inzake het auto-ongeval waarbij haar echtgenote en haar zoon betrokken raakte in de bestreden beslissing terecht het volgende wordt gemotiveerd: *“U heeft voorts evenmin aannemelijk gemaakt dat u naar aanleiding van het auto-ongeval waarbij uw echtgenote en uw zoon betrokken raakten – ze zouden zijn aangereden omdat u corruptie op de werkvloer zou hebben aangekaart en sindsdien hebben uw echtgenote en uw zoon altijd schrik (CGVS I, p. 9-10) – bij terugkeer naar Iran vervolging of ernstige schade zou riskeren. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u na het auto-ongeval nog verschillende maanden in het zwembad waar u als ingenieur werkte actief was, dat het initiële doel van uw reis naar België een familiebezoek was en dat u de intentie had om na uw familiebezoek in België naar Iran terug te keren (CGVS I, p. 6). U annuleerde deze terugkeer en vroeg asiel aan omdat u vernomen had dat u [voor het chloorincident in het zwembad] werd vervolgd: er waren immers huiszoeking en er vonden ondervragingen van uw vader en uw broer plaats (CGVS I, p. 7). Hierboven is reeds gebleken dat er aan deze vervolging geen enkel geloof kan worden gehecht. Dat jullie ondanks het auto-ongeval van uw echtgenote en uw zoon, die volgens u te wijten is aan het feit dat u corruptie op de werkvloer zou aangekaart hebben, nog vele maanden in Iran bleven en dat jullie de intentie hadden om ondanks dit ongeval na jullie reis naar België naar Iran terug te keren is dan ook een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een geprononceerde vrees voor vervolging of ernstige schade.”* De Raad stelt vast dat verzoekende partij in

haar verzoekschrift dienaangaande niet verder komt dan het louter herhalen van haar verklaringen, zonder evenwel desbetreffende motivering met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Dergelijk verweer volstaat geenszins.

2.2.12. De Raad stelt ten slotte nog vast dat verzoekende partij de motivering in de bestreden beslissing over de atheïstische overtuigingen van verzoekende partij en haar echtgenote volledig ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.13. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.14. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift immers stelt dat de veiligheidssituatie in Iran op dit moment onzeker is door de recente gebeurtenissen in verband met de status van Jeruzalem die door de Verenigde Staten werd uitgeroepen en dat Iran een prioritair doelwit voor Daesh is, waardoor het risico op terroristische aanslagen hoog blijft, hierbij tevens verwijzend naar de terreuraanslag van 7 juni 2017 op het Parlement en het mausoleum van Imam Khomeini, duidt de Raad erop dat het de plicht is van de Raad om een actuele beoordeling te doen van het potentiële risico op ernstige schade dat verzoekende partij mogelijks zou lopen en dat uit de door verzoekende partij bijgebrachte informatie geenszins blijkt dat er actueel in Iran voor burgers een reëel risico bestaat op het lopen van ernstige schade ingevolge willekeur geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 21 en 22), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal van 24 februari 2016, van 13 april 2016 en van 24 februari 2017 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.16. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangewend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig maart tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT